

KELOĞLAN⁶ın

Murat Aral

HİÇ
İSİDİLMEMİŞ
MASALLARI

KELOĞLAN VE EN GÜZEL MASALLARI

Yazan : S. METİN YETKİLİ

Bu kitap memleketimizde
Keloğlanın hiç duyulmamış yedi masalını
ihtiva etmektedir.

Satış Yeri:

ŞENYILDIZ Yayınevi

Ticarethane Sok. No: 59

Çağaloğlu/İST.

Telefon: 527 42 93

Basıldığı Yer:
SEL MATBAACILIK
Tel: 542 56 67
İSTANBUL 1992

PADIŞAHIN KIZI İLE KELOĞLAN

Keloğlan artık zengin ve hatırı sayılır bir kimse olmuştur. Bu suretle mutluluk ve refah içinde yaşar dururken, bir taraftan da vücutça gelişir, boylu poslu, geniş omuzlu, yay kaşlı, lepiska saçlı, şimşek bakışlı, doğan burunlu çok güzel bir yiğit haline gelir Eyyy!.. Zenginlik ve mutluluk insanları ne yapmaz ki!.. Görenler, eski miskin Keloğlanı tanıyamazlar.. Nereden tanısınlar ki!... Keloğlan zengin olunca bulunduğu kasabayı terk etmiş, ülkenin en büyük ilinin bir semtinde, zenginliğini belli etmeyerek geçip yerleşmiştir. Temiz giyinişli, güzel endamı ve kibar tavırları ile bizim eski Keloğlan bütün çevresinin saygı değer bir insanı olmuştur. Ama, gene eskisi gibi, işi gücü yokmuş.

Keloğlan bir gün çarşıda dolaşırken, o esnada kıyafet değiştirerek çarşıda dolaşan Padişahın kızı bu genç, güzel, kibar yiğit! görünce, birden içine, bir ateşin düştüğünü

kalbine bir ok'un saplandığını hissedip bir görüşte bu kimliğini bilmediği delikanlıya vurulmamış mı... Elinde, olmayarak, bir Ah!.. Çekmekten kendini alamamış. Aşık olupta kim ah etmez, kim yanmaz ki?.. İşte, küçük hanım sultan'da o şekilde bizim eski Keloğlan'a yıldırım aşkı ile vurulmuş. Acaba ne etsinde bu güzel yiğit delikanlı ile görüşebilsin diye düşünmeye başlamış.

Sultan hanım düşünmüş, taşınmış en sonunda kıyafetini değiştirerek bu yiğitin bulunacağını umduğu semte gitmeğe karar vermiş ve öylede yapmış. Güzel bir tesadüf meğer Keloğlan'da o sırada, her zaman eğlence için balık tuttuğu göl'den, elinde güzel, büyük, renkli ve şimdiye kadar görülmemiş bir balık olduğu halde sokaktan gelmiyor mu imiş. Keloğlan kıyafet değiştiren kızı tanımamış ama, kız büyük bir yürek çarpıntısı içinde, acaba nasıl etsemde delikanlının ilgisini çeksem diye düşünürken, heyecandan, birden ayağı sürterek sendelemiş. Delikanlının yanına düşer gibi olunca. Keloğlan, birden seğirterek genç kızı düşmekten kurtarmış. Kurtarmış ama, iki tarafın hareketi birbirini yakmış.

Keloğlan çarşıda gördüğü dilber kıza hayran hayran bakıyor.

Keloğlan dikkat edince ne görsün?.. Geçenlerde çarşıda gördüğü, beğendiği güzel kız değil mi?... Zaten günlerdir o da kıızı hayalinde yaşatmakta imiş... O da şimdi içine bir ateşin düştüğünü fark etmiş. Keloğlan'a teşekkür ettikten sonra, elindeki o güzel balığı nerede yakaladığını sorunca, Keloğlan :

— Göl'de tuttum. Size verebilirim.

Bu fırsatı sabırsızlıkla bekleyen kız zaten dostluk kurmak niyetinde olduğu, için balığı Keloğlan'dan istememesine rağmen, cebine koyup oradan uzaklaşmış.

Şimdi Keloğlan'da bu meçhul ve güzel kızın ateşi ile yanıp tutuşmaktadır. Onun da içini bir alev sarmıştır.

Bu iş bir süre böyle devam etmiş. Keloğlan'ın da. kızın da ateşi günden güne büyümeğe başlamış. Artık her ikisi de buluşma ümidi. İle aynı yolda tesadüf? karşılaşmaları yapmışlar. En sonunda kız saflığının bütün inceliği ile, «seni seviyorum» demekten kendini alamamış.

Zamanla bu aşk dönmüş kara sevdaya... Padişahın kızı, bu kim olduğunu bilmediği delikanlıya artık bu sevda ateşine dayanamayacağını söylemiş.

Diğer taraftan kızının günden güne eridiğini, sararıp solduğunu, yemekten, İçmekten kesildiğini gören padişah da bir üzüntü almış. Kızının derdine çare arama çabasına düşmüş. Nihayet kızının aşık olmasından haberdar olmuş. Her kim ise, kızını ona vereceğini ilan etmiş.

Kız babasının her şeyi öğrendiğini, anlayınca dörtnal Keloğlan'a koşmuş. Kendisinin Padişah kızı olduğunu arlık açıkça söyleyip kendisini babasından istemesini bildirmiş.

Keloğlan sevgilisinin Padişah kızı olduğunu öğrenince aradaki farkın büyüklüğünü nedeni ile bu işin olamayacağı kanısına varmış. Deli divane olmuş, kara kara düşünmeğe

başlamış. Artık her geçen günün bir azap olmaya başlamış.

Keloğlan'ın ninesi de oğlunun gündün güne erimesi ile kahır içinde olurmuş.

Bir taraftan kız, oğlana, «artık olan oklu, nineni babama gönder beni istet..» diye direnirmiş. Ama gel gör ki, Pa-dışahtan korkup istemeğe cesaret edemezmiş. En sonunda ne olursa olsun deyip kızın isteğini yerine getirmeğe karar vermiş ve kızın dediğini ninesine anlatmış. Nine:

—Oğlum, nasıl olur?.. Ben padişahın kızını sana nasıl isteyebilirim?.. Diye direktmiş ama, oğlunun yalvarıp, yakarmalarına dayanamayarak gitmeğe karar vermiş.

*

* *

Padişahın sarayda kabul salonunda iki koltuğu varmış. Bu koltuklardan biri altından diğeri ise gümüşten imiş. Saraya gelen kimselerden biri eğer altından koltuğa oturursa, bunun manası, kızını İstemeğe geldim. Demek imiş... Eğer ziyaretçi gümüş koltuğa oturursa, yalnızca, görmeğe geldim demek imiş. Kız, daha önceden sarayın bu adetini usulca Keloğlan'a söylemiş. Keloğlan'da bu usulü ninesine anlatarak altın koltuğa oturmasını tavsiye

etmiş. O zamanlar saraydan kız istemenin yolu, yordamı bu şekilde olurmuş.

Oğluna söz vermesine rağmen ihtiyar kadın gene de kızı Padişah'tan istemek için kendinde cesaret bulamaz, bugün gideceğim, yarın gideceğim, diye işi uzatırmış. Ama bir taraftan oğlunun günden güne iğne ipliğe döndüğünü görüp üzmekten kendini alamazmış. Keloğlan hergün ninesine :

— Kırma beni nine, var git iste bu kızı babasından, diye yalvarırmış. Ninesi bakmış ki olmayacak. Ne olursa olsun gideyim demiş... Giyinmiş, kuşanmış sarayın yolunu tutmuş.

Saraya buyur etmişler ihtiyar nineyi... Derdini söyle meşini beklemişler.. Nine Padişah'ın karşısında hemen altın koltuğa oturmuş. Mesele anlaşılınca; Nine açılıp Tanrının emri ile kızını oğluma istemeğe geldim, demiş. Padişah kızını ümitsiz halini bildiği ve sevdiği kimsenin bu kadının oğlu olduğunu Öğrenince :

—Tanrı yazdı ise olur!.. demiş ve şartını koşmuş :

—Kırk Deve yüklü altın getirir, kızı alır götürürsün.

Nine altın vermeği kabul etmiş fakat, kırk deve yükü altını birden nereden bulup vereceği de bir türlü düşünüp bulamamış.

Aldığı cevabı oğluna söyleyince Keloğlan zengin olmasına rağmen kırk deve yükü altını birden bulamayacağı için onu da bir düşünce almış. Derken aradan uzun bir zaman geçmiş. Kız durumdan haberdar olmuş ve oğlana :

—Kolayı var, merak etme, ben seni seviyorum. Bunun çaresine bakacağım, demiş. Oğlan sevinmiş.. Bir gecenin karanlığında kırk deve yükü altını oğlanın evine getirerek oradan da Padişahın sarayına altınları ulaştırırlar. Padişah altınları alınca kızı oğlana verir. Düğün dernek ile Keloğlan da, kız da muratlarına ererler.

PADIŞAHIN KÜÇÜK KIZI

Vaktiyle uzak ülkelerin birinde tebası tarafından sevilen, iyi huylu bir padişah varmış. Bu padişahın birbirinden güzel üç de kızı varmış. Bu kızlar o kadar güzel, o kadar güzelmiş ki, güzellikleri ülkelerinin dışında bile dillere destan imiş. Bu güzel kızları ile öğünen padişah kimselere vermeğe kıyamazmış. Fakat bir taraftan kızlarının evlenme çağına geldiğini düşünen padişah, en sonunda iyi düşünerek evlenmeğe karar vermiş. Onları karşısına alarak :

—Yavrularım, güzellikleriniz artık bütün dünyada ün aldı. Bununla beraber evlenme yaşına da girdiniz. Sizleri evlendirmek, bu suretle saadetlerinizi de görmek istiyorum. Kimi isterseniz sizi onunla evlendireceğim. Söz hakkı sizindir, demiş. Önce büyük kız düşüncesini açıklamış:

—Babacığım ben büyük vezirin oğlunu istiyorum, demiş.

Ortanca kız :

—Ben de küçük vezirin oğlunu beğeniyorum. Müsaade ederseniz onunla evleneyim.

Demiş.

Sıra küçük kıza gelince, o da düşüncesini açıklamış:

—Babacığım, ben de size fikrimi söyleyeceğim ama reddederseniz diye açıklayamıyorum. Eğer reddetmiyeceğinizi söylerseniz ben de kiminle evlenmek istediğimi söyleyeceğim.

Babasının muvafakat cevabını alan küçük kız fikrini açıklamış.

—Ben, ahırda atlara bakan tavla yamağı Keloğlan ile evleneceğim, demiş. Bunu duyan ablalar :

— Bu senin şanına yakışır mı? Hiç Keloğlan ile evlenilir mi?..

Demişler isede o :

—Benim gönlüm böyle istiyor, siz ne isterseniz, deyin, diye direktmiş. Kardeşleri onunla bir hayli alay etmişler ama, o dediğinden vazgeçmemiş.

Düğünleri yapılmış, ablaları vezirlerin oğulları ile gerdeğe girmişler. Küçük kız, evlenmeğe daha vakit var diye işi savsaklamış fakat, hergün de tavlaya Keloğlan'a gider, ona güzel muamele ederek sarayın en güzel yemeklerini yedirir, tavlada artık ona iş gördürmez, hergün onu mükemmel besler, hep istirahate kormuş.

Bir kız, hem bir padişah kızı tavla uşağı Keloğlan'a nasıl aşık olur? Dersiniz... Masal bu ya, niye olmasın!. O zamanlar bu gibi şeyler hep olurmuş.

Amaaa, Keloğlan deyipte geçmeyelim.. Keloğlan o kadar akıllı, vücutça o kadar sağlam, gösterişli bir delikanlı imiş ki, o onun bu güzelliğini giydiği partal elbiseler örttüğü için, görmek, anlamak kabil olmazmış. Küçük kızın onu özel olarak beslemesi, giydirip kuşatması, Keloğlanın hemen göze çarpar hale gelmesinde etkisi olmuş.

Keloğlan çok akıllı bir genç imiş dedik ya! Zekası da gündend güne gelişmiş, konuşmaları ile de padişahın kızını kendisine bağlamakta gecikmemiş. Astında Keloğlan iyi ve soylu aileden iken, büyücü vs sihirbaz olan anasının bedduası sonucu böyle oluvermiş

O zamanlar anaların bedduaları tutarmış. Büyücü olan anası ona bir gün kızdığına :

—Asi oğul, yedi yıl tavlâ uşığı ol, el kapılarında sana Keloğlan, desinler. demiş. Bu duası da kabul olmuş. Ve gel zaman, git zaman yolu padişahın ahırına düşmüş.

Meğer kızın «ben Keloğlan'ı isterim,» dediğı, zaman yedi yılın son günleri imiş. Ama, kızın ablaları hep küçük kız ile alay ederler, onu görünce gülerler, hakaret etmekten çekinmezlermiş. O, bunlara hiç aldırmaz, hergün tavlada Keloğlan ile başbaşa oturmaktan zevk alırmış. Tavlayı temizlemekte bazen Keloğlan'a yardım bile edermiş.

Gene bir gün tavlaya Keloğlan ı görmeğe gitmiş. Gitmiş ama Keloğlan'ı tavlada bulamamış.. Acaba nereye gitti?.. Ne zaman gelir? diye beklemiş, beklemiş, beklemekten takati kalmamış bir müddet sonra ahırın bir köşesinde uyuya kalmış... Aradan ne kadar zaman geçti bilinmez?.. Bir elin yüzünü okşadığını hissederek uyanmış. Gözlerini açtığı zaman karşısında her zaman gördüğünden daha güzel bir delikanlı görünce şaşırmış! Çünkü iyi giysiler ve temiz yüzü ile Keloğlan her zamankinden daha başka, bir prens gibi olunca, hayret ve sevgi ile dolu olarak Keloğlan'a bakmış. Kızın hayretini gören Keloğlan:

— Niye hayret ettin güzelim! Bugün benim özgürlüğe kavuştuğum gündür... Yedi yılı tamamladım... Anamın

banaya olan bedduyası artık bitmiştir. Şimdi seninle buradan her yere gidebiliriz, değil mi?..

demiş. Sözüne devamla :

— Bir zamanlar iyi ve soylu bir adam evladı idim. Anamın bir sözünü tutmamam üzerine bu kötü duruma düştüm. Anam çok gaddar, çok zalim bir kadındır. Üstelikte yaptığı büyü ile her istediğini, istediği şekilde sokar.. Onun için ondan hep korkarım.. Sen beni bu dünyada seven ilk insansın. Benim Keloğlan olarak tavlada yaşamama rağmen beni sevdin, istedin.. Şimdide ben senin kulun, kölen olacağım... Sen beni diledin, bende seni aldım kabul ettim. Bugünden tezi yok buradan gideceğiz. Seni anamın diyarına götüreceğim, demiş... Kız bu tatlı sözler karşısında sevincinden gözyaşları dökmüş. Hemen yol hazırlığına başlamışlar.

Sabah olunca tavladan çıkardıkları yel gibi bir At'a binmişler. Ertesi gün Keloğlan'ın anasının diyarına varmışlar. İki sevgili kol kola girip Keloğlan'ın anasının konağına girmişler. Kız, babasının sarayı kadar güzel bu konağı görünce, kardeşlerinden geri kalmadığı için çok sevinmiş.

Delikanlı ile kızı beraber gören saray halkı sevinmişler. Oğlan doğru anasının yanına koşmuş.. Anasını bir se-
dirde bağdaş kurmuş oturur bulmuşlar. Ana, oğlunu ya-
nında, bir kızla görünce öfkesinden kan beynine fırlamış.
Gözlerin çanaklarından çıkmış bağırmağa başlamış :

— Seni kerata seni! Seni katır seni! Bu el'in ne olduğu
belirsiz kızını neye getirdin?..

Keloğlan korkudan ne yapacağını şaşırılmış.. Bir ara:

— Anacığım, anacığım.. Ben onu sana hizmet etsin
diye getirdim, diyecek olmuş ama, kötü huylu ana söz din-
ler mi? Basmış küfürü... Söylenerek :

— Bana hizmet etsin diye bula bula, bu kızı mı bul-
dun?.. Çabuk defet onu. Nereden aldın isen oraya götür,
diye bağırıp, çağırmaya başlamış., öfkesinden kabına sı-
ğamaz olurmuş..

*

* *

Bağıra çağıra dursun. Keloğlan'ın biraz da abasından
dem vuralım :

Keloğlan'ın anası o kadar sinirli, o kadar sert va zalim
tabiatlı imiş ki. Onun bu tabiatından bütün yakınları

korktuğu gibi, kasaba halkı bile, büyüclükte maharet sebebiyle ondan çekinirlermiş. Hiç kimse onun bir dediğini iki etmezmiş. Keloğlan da bu yüzden anasından çok korkar, onun her deyişine sonsuz boyun eğermiş. Sevgilisinin, kendisi için koskoca padişah babasını terk edip peşinden gelmesine karşılık, onu kendi evinde «Ana. sana hizmet etsin diye getirdim.» demeğe mecbur kalması hep anasının korkusundan ileri gelmekteydi.

O memlekette köle hizmetçi çok imiş ama, böyle güzel hizmetçi her zaman mümkün olmazmış.

Keloğlan anasına yalvarmış, yakarmış. «Aman etme anacığım. Onu ben nereye götürürüm, müsaade et senin yanında kalsın bu biçare kızcağız.» Bir çok yalvarmalardan sonra anası kızın yanında kalmasına müsaade eder olmuş. Kızı yanına hizmetçi almış.

Bu olacak şey mi?.. Ama olmuş... Kız da başa gelen çekilir, deyip sevgilisi uğruna, gördüğu hakaretlere rağmen katlanmağa başlamış. Bir gün anası Keloğlan'ı çağırmış;

—Yeter artık bu yaptığın. Sana söz kestiğim buradaki nişanlını tam yedi yıl beklettin... Şimdi cezan bitti. Bu kadar bekletmek olmaz. Yazık değil mi kıza?... Düğünü yapalım artık!»..

Keloğlan ses çıkarmamış.. Ama, anası «sükût ikrardan sayılır.» demiş ve bir kaç gün sonrada düğün hazırlıklarına başlamış.

Kız, Keloğlan'ın evlendirileceği haberini alınca, ne yapacağını şaşırılmış.. Meğer şimdiye kadar Keloğlan, memlekette bir nişanlısı olduğunu hiç söylememiş imiş kıza. Ama, Keloğlan daha o zaman anasının zorla nişanlattığı bu kızla evlenmemekte ısrar ettiği için, anası tarafından lanetlenmiş ve o yedi yıllık cezaya katlanmışmış.

Düğün hazırlıkları başlamış.. Onların adetlerine göre, düğün ya bir hafta sürermiş veya, üç gün... Sihirbaz kadın, ne olur, ne olmaz işi çabuk tutayım diye düğünü üç gün yapayım diye kararlı imiş. Yoksa işe şeytan karışır, diye acele edermiş.

Düğün bütün ihtişamı ile başlamış... Halk hoş vakit geçirmeğe, neşeli yaramağa başlamış... Derken, son gün gelip çatmış.. Alay düzölmüş. Kızı almağa yola çıkmışlar. Sihirbaz karı, hizmetçisi olan padişah kızını çağırmiş:

—Kız, biz gelini almağa gidiyoruz.. Sen, biz gelene kadar şu küpü gözyaşı ile dolduracaksın... Doldurmazsan, vay başına geleceklere!.. Demiş.. Kız, bir küpün gözyaşı ile

nasıl doldurulacağını bir türlü anlayamamış, akli almamış. Ama, napsın emir bu!.. Boynunu bükmüş «hayır» diyememiş.. ' O memleketin adetlerinden biride, düğün dönüşünde tuzlu su İçmek imiş. Gözyaşı da tabii olarak tuzlu olduğu için, misafirlere çok büyük bir ikram olacaktır diye düşünmüş sihirbaz karı. Bu hareket özellik taşıyacağından dillere destan olacaktır, demiş içinden.

*

* *

Düğün alayı, oğlanın anasının katılması ile hareket etmiş. Az gitmişler dere tepe düz gitmişler, bir zaman sonra oğlan anasına :

— Anacığım, saatimi unuttum. Döneyim alayım.

Anası kızmış :

—Seni kerata seni, getirdiğin hizmetçi kıza zenaat öğreteceksin değil mi?... demiş. Fakat Keloğlan fazla ısrar edince :

—Allah belanı versin, dön git!, diye müsaade etmiş. Keloğlan hemen dönmüş.. Kızın yanına vardığında kızı iki gözü iki çeşme ağlar bulmuş:

—Ne ağlarsın... Al şuradan biraz tuz, erit suda, bir güzelce süz, doldur. Küpe, onlar gelince içsinler..

Keloğlan, bunu söyledikten sonra, tekrar anasının yanına koşmuş.

Kız oğlanın dediklerini birer birer yapmış... Gelenler bir güzel bu suyu içmiş, gözyaşı diye...

- Gelgelelim ki, sihirbaz karı durumu anlamış. Bu sefer kızı tekrar yanına çağırması:

—Kız şimdide biz gelene kadar şu şiltelere kuş tüyü dolduracaksın!.. Doldurmazsan sonunu kendin düşün.

Kız bu emre de bir şey diyememiş... Boynunu bükmüş. Onlar gide dursun, kızı gene bir düşünce almış. Gözleri iki çeşme tekrar ağlamağa başlamış.

Gelin alayı daha epeyce yol aldıktan sonra, oğlan tekrar anasına yalvarmış :

—Anacığım, para kesemi unuttum. Döneyim alayım bari.

Anası köpürmüş :

—Seni kerata seni.. Gidip hizmetçi kıza hünermi öğreteceksin.

—Ne hüneri anacığım!... Ne hüneri? «Ben onu sana hizmet etsin diye getirdim.»

—Hadi, hadi çabuk git, gel, demiş.

Keloğlan anasından izni koparınca, soluğu hemen kızın yanında almış.. Bakmış ki kız gene iki gözü iki çeşme ağlamaktadır. Kıza :

Bütün kuşlar gurup gurup, gelin soyunacaklardır.. Sende şilteleri bir taraftan doldurur, bir taraftan dikersin... Olur biter, demiş ve sonra tekrar düğün alayına yetişmek için yola çıkmış. Kokuyu alan bütün kuşlar saf saf,, gelip tüylerini bırakmışlar. Kız tüyleri şiltelere doldurmuş, bir taraftan da doldurduklarını dikmiş, öyle ki, bu iş bir an meselesi olmuş. Göz açıp kapayınca kadar bütün yataklar tamamlanmış.

Gelin alayı gelini alıp dönmüş gelmiş. Gelin indirilmiş. Akşam olunca hizmetçi kızın on parmağının ucuna on mum yakıp gelin odasının kapısına dikmişler, oğlanı da gerdeğe koymuşlar. Fakat oğlan içeri girer girmez geçmiş odanın köşesine, eline bir de kitap alıp okumağa başlamış. Gelinle hiç mi hiç ilgilenmezmiş. Hizmetçi on parmağında on mum ile kapıda ayakta dururmuş... Gelin ise, güvey yanına gelecek diye beklermiş. Fakat güvey bir türlü kitaptan başını kaldırmazmış. Gece yarısı geçmiş. Gene güvey kitap okumağa devam edermiş.. Gelin uykusuzluğa dayanamamış teli duvağı ile yatmış yatağa, mışıl mışıl

uykuya dalmış.. Bu zamanı bekleyen oğlan kitabı elinden bırakmış koşmuş kızın yanına. Mumları kızın parmaklarından aldığı gibi fırlatmış, atmış yatağın üstüne. Sonra da kıza :

— Hadi gel benimle beraber, demiş, ikisi de dışarı çıkıp rüzgar gibi gelen küheylana bindikleri gibi basmışlar kırbacı, basmışlar kırbacı, Bir yel olup uzaklaşmışlar evden. Onlar gitmekte olsun, biz gelelim geline. Gelin dalgın uyumakta iken bütün odayı kırmızı alevler sarmış... Her tarafı kapkara dumanlar bürünmüş... Bütün konağın hizmetçilerin gelini kurtarmağa koşmuşlar fakat, ne mümkün! Odaya girmenin imkanı kalmamıştır artık, öteye koşmuşlar, beriye koşmuşlar bir türlü gelini kurtarmamışlar. Koskoca konak kısa zamanda içinde yanıp kül oluvermiş... Sihirbaz karı öfkesinden küplere binmiş, yerinde duramazmış... Koşmuş ablasına :

— Hemen bin su küpe uç git... O keratayı tut getir, sakın acıma ona!., diye emir vermiş. Büyük abla binmiş küpe bir kara duman olup uçmağa başlamış..

Sihirbaz karının ablası uça dursun. Diğer taraftan bizim aşıklar çala kamçı gider dururlarmış. Bir aralık oğlan kıza dönmüş :

— Sevgilim bir takım sesler geliyor kulağıma... Bir dönde bak! Ben bakarsam bana yakın gelir her şey.

Kız dönmüş, bakmış... Birden ne görsün!.. Her taraf siyah bir duman tabakası içinde... Oğlana seslenmiş :

— Kara bir duman arkamızdan geliyor..

Keloğlan, sihirbazlıkta eşsiz olan annesine sevdiği kızı beğendirmeye çalışıyor.

Keloğlan :

—Korkma! O gelen duman küçük teyzemdir.. Atlatırız. demesi ile oğlan da anasından öğrendiği bir sihiri kullanarak, hemen orada bir çiftçi olmuş, kızıda saban yapmış. Başlamış oğlan çift sürmeğe.. Teyzesi gelince bakmış ki bir çiftçi tarlayı sürüyor. Seslenmiş :

—Hey çiftçi dayı çiftçi dayı!.. Buradan bir oğlanla bir kız geçti, gördün mü? Çiftçi duymamazlıktan gelirmiş. O habire işini görmeğe çalışır, hayvanını dehler dururmuş. Fakat kadın anlamış onlar olduğunu. İçinden, bırak kalsın bu gençler deyip onları kendi haline bırakıp oradan uzaklaşmış.

Teyzelerini bu suretle atlatan oğlan ile kız, tekrar yola düzülmüşler.

Sihirbaz kadın büyük ablasının boş döndüğünü görünce, tekrar küplere binmiş hırsından... Ablası :

—Yolda kimseleri bulamadım. Yalnız, yolda bir çiftçi tarlasını sürüyordu. Ona sordumsa bir türlü cevap alamadım.

Deyince, sihirbaz karı çıkışmış :

—İşte ta kendisi idi o kerata... Onlara acıdın değil mi?

Sonra dönmüş küçük kız kardeşine emir vermiş :

—Haydi sen koş şimdi... Nerede tutarsan tut onu, acıma, getir bana onları!...

Küçük kız kardeşi de binmiş koca küp'e vurmuş kırbacı, yükselmiş havaya. Kara bulut olup uçmuş, gitmiş. Çala kamçı, uzaklaşan kız ile oğlan son gayretlerini harcarlarmış. Bir ara oğlan kıza :

— Gene bir takım sesler geliyor kulağıma! Ben bakarsam tez getir, yetişir bize? Gene sen bak!., demiş.

Kız şöyle bir bakmış, kara bir bulut geliyor diye seslenmiş. Oğlan :

—Korkma öyle İse, o gelen küçük teyzemdir. Hemen bir duvar yapmış kıızı. Kendiside bir usta olmuş. Başlamış duvarı örmeğe.. Küçük teyze duvar yapan ustayı görünce durmuş seslenmiş :

—Duvarcı dayı, duvarcı dayı bu yoldan bir oğlan ile bir kız geçti gördün mü?

Duvarcı söyleneni duymamazlığa gelir, habire duvar örmeğe çalışırmış. Kadın bakmış ki sorularına cevap bile verilmiyor, atlamış tekrar küp'üne dönmüş gitmiş.. Fakat ustanın kim olduğunuda anlamamış değil, içinde bir acıma duygusu bulduğu için bilmemezlikten gelmiş.

Sihirbaz karı küçük kız kardeşininde eliboş döndüğünü görünce, öfkesinden kudurmuş. Deli gibi her tarafa saldırır olmuş. Hırslı hırslı ve öfkeli bir tavırla seslenmiş etrafındakilere :

—Getirin benim büyük küp'ümü... Bu alçakları bari ben alıp geleyim cezalarını vereyim.

Hemen büyük küp'ü getirmişler... Koca karı bir kırbaç vurarak küp'ü havalandırmış; hızla oradan uzaklaşmış.

Bizim gençler kaçıktan yorgun düşmüş, bir ara, şurada biraz dinlenelim bari demişler. Yorgunlukla oturdukları yerde biraz sonra da uyuya kalmışlar. Ne kadar zaman geçmiş bilinmez... Bir ara kız uyanmış etrafa bakmış bir de ne görsün.. Uzaklardan şimşekler çakararak yıldırımlar düşürerek koca bir bulut kendilerine doğru gelmektedir. Kız hemen durumu anlamış... Oğlanı uyandırmış.. Oğlan manzarayı görünce :

— Eyvah! bu sefer gelen anamdır.. Biz ne yapsak o bizi tanıyacaktır.. Artık İşimiz Allah'a kaldı, bakalım ne gelecek başımıza!., demiş.

Bulut, yıldırımlar, yavaş yavaş, yaklaşmakta imiş. O esnada bulutların arasından bir koca kara kartalın fırladığını gören ağlan, bunun anası olduğunu daha hızlı gelmek

için bu hale geldiğini anlamış. Kız, başına gelecekten korktuğu İçin ağlar durur, bir taraftanda Allah'a kendilerini bu beladan kurtarması için yalvarır durmuş.

O esnada uzaklardan üç kişi peydah olmuş. Meğer bunlar günlük nafakalarını avcılıktan çıkararak insanlarmış. O günde ellerinde okları ile avlanmağa çıkmışlar, dolaşmışlar.. Uzaklardan iri bir kartalın kendilerine doğru geldiğini görünce, iyi bir av ile karşılaştıkları için çok sevinmişler. Hemen harekete geçmişler. Avcılardan biri; «ilk oku ben atacağım.» demiş. İkincisi de; «sen düşüremezsek ben atarım demiş!» «Üçüncüsü ise, «Eh benimde nasibime düşerse, bende üçüncü oku atarım.» demiş.. Kartal yaklaşıncaya ilk avcı ok'unu savurmuş. Atılan ok kartalın sağ kanadına isabet ederek onu kırmış. Kartaldan bir «Ah» sesi çıkmış. Kartal yere düşmediği İçin, kartalın iyice vurulmadığını gören ikinci avcı nişan almış. Oda atmış okunu ama, tam isabet yaptıramamış.. Kartalın sol kanadını kırmış. Kartalın uçuşu yavaşlamış ama, kartal gene de uçuşuna, bağıra, bağıra devam edermiş.

Üçüncü avcı sıranın kendisine geldiğini görünce, o da . «Ya Allah» deyip ok'unu savurduğu gibi, ok tam kartalın can yerine saplanmış. Kartal büyük bir gürültü ile cansız

Keloğlan Dev'in sırtına binerek köyün yolunu tutmuştu.

yere düşmüş. Avcılar koşarak kartalı yükledikleri gibi oradan uzaklaşırlar. Bu işler o kadar kısa zamanda olmuştu ki, oğlan ve kız avcılara dur bile diyememişler. Daha önce kız ve oğlan avcılarını görmedikleri için bu olup bitenleri anlayamamışlar. Sonradan işi fark etmişler ama, avcılar çoktan oradan uzaklaşıp gitmişler. İşin aslını öğrenemeyen gençler, dönen olaya Allah'ın bir yardımı gibi bakarlar. Üç avcının sırtlarında koca bir kartal ile geçtiklerini

gören oğlan bir şey diyememiş. Nede olsa anası olduğu için içi cız etmiş ama, artık elinden bir şey gelemeyeceği için kara bulutun ve oradan fırlayan kartalın birden yok olduğunu görünce, olan mucizeden ötürü Allah'ına dua eder dururmuş.

Olayların ortadan kalkması ile beraber tekrar yola çıkan bizim aşıklar bir kaç gün daha yol aldıktan sonra kızın babasının memleketine gelmişler. Padişah kızını sağ-salim yanında görünce ve yanında bir güzel, yakışıklı akıllı delikanlı bulunca çok sevinmiş. Kız başından geçenleri bir bir, anlatmış. Şimdi yanındaki delikanlının ahırdaki Keloğlan olduğunu da söyleyince, kız kardeşleri bu sefer kıskanmışlar ama, belli de etmemişler. Artık alay da edemez olmuşlar.

Padişah kızına kavuşmanın sevinci ile ülkesinde bir hafta şenlikler yapılmasını emretmiş. Bu bayramdan sonra da gençlerin evlenmelerine müsaade etmiş ve bundan sonra da damadı Keloğlan'ı başvezir yaparak sarayına almış. Artık mutluluğa kavuşan gençler her şeyi unutup saadet içinde yaşamalarına bakmışlar.

KELOĞLAN HİNDİSTAN'DA

Evvel zaman içinde, şirin köylerin birinde bir Fatmacık ile Yusufçuk adında iki kardeş yaşamış. İkisi da birbirinden güzel birbirinden iyi ahlaklı, temiz yürekli iki kardeşmiş bunlar. Bu yavrucuklar, analarını küçük yaşta kaybettikleri için, babaları başka kadın ile evlenmiş, bu iki yavru üvey analarının yanında yaşamağa çalışırlarmış.

Babaları fena ahlaklı bir adam olduğu kadar, üvey anaları da zalim, daha gaddar, aynı zamanda insan eti yemeği adet etmiş. Azrail'den beter kadınmiş.

Karı - koca ikisi de birbirine olduğu kadar, üvey anaları da zalim, daha gaddar, aynı zamanda insan eti yemeği adet edinmiş. Azrail'den beter kadınmiş.

Karı - koca ikisi de birbirine uygunmuş, zalimlikte. Evde ananın hergün çocuklara yapmadığı işkence kalmadığı

halde, baba da adeta bundan zevk almış. Bütün bu kötülükler içinde bu iki ma'sum da gidecek yerleri olmadığı için, kaderimiz bu imiş, diye bütün bu olanlara, işkencelere, kötülöklere, bir lokma ekmek için katlanır dururlarmış.

Hiç bir kabahatleri olmadığı halde üvey anaları bir gün fena halde kızmış. Sadist bir insan olduğu için, çocuklara yapmadığını bırakmadıktan sonra, en sonunda onları öldürüp bu suretle ortadan kalkmalarına karar vermiş. Ama, bir ara düşünmüş: «Bunlar şimdi çok zayıf, onları pişirip yemem doğru olmaz, daha lezzetli olmaları için biraz beslenmeleri ve yağlanmaları lazım.» Diyerek onların fazla ne koymuş, orada beslemeğe başlamış.

Gel zaman git zaman çocuklar bu hareketsizlik içinde gaddar kadının İstedığı gibi gelişip etlenmişler, yağlanmışlar ve kadının İstedığı şekilde semirmişler ve bu sadist kadının İştahını çekecek hale gelmişler. Kadın çocukların yenecek hale geldiğini görünce, bir gün onları kafesten çıkarmış. Çocuklar başlarına gelecekte habersiz, bu kurtuluştan çok sevinmişler.

Kadın bakmış ki, üstleri başları, vücutları, pek kirli Şunları önce yıkayayım da öyle öldüreyim, diye düşünerek

çocukların İkisini de civardaki dereye yıkamaya göndermiş ve sıkı sıkı, tembih etmiş:

— Dereye güzelce yıkanın!.. Hiç bir yerinize kir kalmasın!.. Sizi pis görmek istemem... Ondan sonra da doğru buraya geleceksiniz, haaaa!..

Kadın bunları söylerken, bir taraftan da çocukların etlerinden neler pişireceğini düşünül, düşündükçe de ağzının suyu akar, çocukların dereye gelmelerini daha şimdiden sabırsızlıkla beklermiş.

Fatmacık ile Yusufçuk, dereye gitmek için serbest kalınca, kırlara koşmuşlar ve kendi aralarında; dereye gitmemeğe ve bir daha eve dönmemeğe karar vermişler. Dediklerini de yapmışlar.

*

* *

Dere tepe dememişler, mümkün olduğu kadar köyde uzak olmağa gayret etmişler... Artık ne kadar gitmişler bilinmiyor?... Akşam olmağa yakın bir dere kenarında oturup dinlenmeğe karar vermişler... Yorgunluktan bitap düşmüşler! İçin ellerini ve yüzlerini yıkayarak biraz rahatlamışlar ve o zalim anadan kurtuldukları ve artık serbest kaldıkları için uzun bir «Oh» çekmişler.

Çocuklar dinlene dursun. O sırada civarlarında nur yüzlü bembeyaz saçlı, ihtiyar bir kadıncağız peydah olmuş. İhtiyar kadın yavaşça bunların yanına sokulmuş. Selam verip yanlarına oturmuş. Her ikisinin de adlarını sormuş öğrenmiş, ikisini de ayrı ayrı, sevmiş. Çocukların gönlünü almış... Onlara torbasından yiyecekler vermiş.. Çocuklar bu iyi yürekli ihtiyar kadından pek çok hoşlanmışlar. Sevgiye muhtaç oldukları için yavrucaklar sevinmişler. Evden kaçtıklarını ihtiyar nineye söylemişler... Yaşlı kadın bunları dinleyince, kendini tutamıyarak ağlar... Sonra çocuklara dikkatle kendisini dinlemelerini söyleyerek o zalim üvey ananın kendilerine yapacakları, bütün kötülükleri bir, bir anlatmış. Çocuklar evden kaçtıklarına şimdi daha çok sevinmişler ve İhtiyar ninenin boynuna sarılarak tekrar tekrar, teşekkürlerini belirtmişler. Fakat, ihtiyarın söylediklerine de şaşmışlar kalmışlar.

Çocuklar tekrar yollarına devam edeceklerini söyledikleri zaman, ihtiyar kadın onlara bazı nasihatlar bulunmuş ve sonunda onlara üç yol göstermiş. Ve :

— Bu yolların içinde bir tanesinde geyik izi vardır. Siz bu geyik izi olan yolu tercih edeceksiniz, demiş. Ve ilave etmiş; «Yola çıkmadan önce yanınıza bir iğnelik, bir balta,

bir ustura, bir tarak, bir de susak dolusu su almayı unutmayın demiş... Tekrar eklemiş. «Babanızın size yetişmemesini istiyorsanız, hemen gün batıncaya kadar bunları hazırlayın ve ondan sonra yola çıkın,» diye de sıkı sıkı, tenbihte bulunmuş...

Çocuklar hazırlıklarını yaptıktan sonra yola çıkmışlar.

Ehhh!.. Aradan epey zaman geçmiş.. Dünya bu, etme bulma dünyası derler buna!.. Eskiler böyle demiş ve böyle olmuş. Eden bulmuş... Zalim ana cezasını bularak kocasından yediği dayaklarla öteki dünyayı boylamış. Çocuklar ortadan kaybolunca babaları fena halde kızmış, onları yakalamak için arkalarından koşmuş koşmuş ve çocukların izini bularak onlara yaklaşmış. Babalarının arkalarından koşup geldiğini gören çocuklar yakalanacakları korkusu ile hemen susakdaki suyu babalarının yoluna dökmüşler. Su hemen koca bir göl olmuş, zalim baba da gölde boğularak cezasını bulmuş.

İki yavrucak tekrar yola düzölmüşler.. Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler, sonunda bir arpa boyu yer gittiklerini görmüşler. Gene sel olup dağlar aşmışlar, yel olup okyanusları geçmişler, kan ter içinde bir ulu düzlüğe gelmişler. Burada oturup bundan sonra gidecekleri

yeri kararlaştırmışlar.. Sonra da kalkıp yola devan olmuşlar. Tam, yedi yıl bir gün giderek Hindistan'a varmışlar.

Hindistan'a vardıkları gün hava o kadar sıcakmış ki, zaten sıcak bir ülke olan burası bizim küçükleri yakmış kavurmuş. Bu sebeple de iyice susamışlar.. Yusufçuk dayanamamış su, diye Fatmacığın yüzüne bakarmış. O ise, kardeşinin bu isteğine cevap veremediği için şaşkın, şaşkın kardeşinin yüzüne bakar durur, üzülürmüş. En sonunda kardeşine :

— Kardeşim, burada geyik izinden başka yerlerde su yok. Sakın bu sulardan içme! Eğer içecek olursan geyik olursun, başka hayvan izinden içecek olursan, o hayvandan olursun, diye, ihtiyarın vermiş olduğu öğüdü hatırlatmış ama, Fatmacıktan küçük olan Yusufçuk, daha fazla dayanamayarak geyik izinden suyu içmiş... İçer içmez de geyik olmuş... Zavallı Fatmacık kardeşinin geyik oluşundan sonra, yapayalnız kalmış, şaşkınlık içinde ağlamaktan başka elinden bir şey gelmemiş. Kimseye derdini açamadığı için gece gündüz hep ağlamış.. Saçını başını yolmuş, artık iyice ölüm korkusu gelmiş.

İşte böyle kederli geçen günlerden birinin sabahında uykuya daldığı zaman rüyasında onsekiz yaşlarında, güzel mi güzel, yakışıklı bir gencin durup kendisine baktığını görmüş. Onu seyreder dururken etrafının birden Deniz olduğunu görmüş.. Deniz o kadar durgun, o kadar berrakmış ki, içerisini birer, birer, görmek mümkün olurmuş. O Esnada delikanlı elinde bir olta ile denizin kenarında durmuş ve oltasını denize sallamış.. Onu seyreden Fatmacık birden başı dönerek denize düştüğü, gibi, delikanlının oltasına takılıvermiş. Delikanlı oltayı çekmeğe başladığı zaman da Fatmacık uykusundan uyanmış... Gördüklerinin bir rüya olduğunu anlayınca, «keşke bu rüya değil de hakikat olsaydı, ne olurdu...» diye hayıflanmış.

Fatmacık bu rüyanın tesiri ile «Hayırdır inşallah» diyerek bu rüyadan hayırlı bir haber ümidi içinde günleri saymağa başlamış.

İçinde birden bir ümit ışığının arttığı bir gün etrafına bakınırken, çok uzaklardan, ufuklardan bir atlının dolu dizgin gelmekte olduğunu farketmiş. Dikkat edince atının kendi tarafına doğru gelmekte olduğunu farketmiş.. O esnada içini heyecan dalgası kaplamış, sevinç duymuş. İçinden; «inşallah bu gelen atlı rüyanın hayır bir müj-

decisidir.» diye dua edermiş. Fakat bir taraftan da ne olur. ne olmaz, korkusundan saklanmak ihtiyacını duymuş ve su başında duran kavak ağacına çıktığı gibi geleni beklemeğe başlamış...

Atlı yaklaştıkça, yüzü belli olmağa başlamış... Yaklaşan atlının rüyada gördüğü gibi, çok genç bir delikanlı olduğunu farkedince heyecanı daha da artmış. Çünkü bu gelen delikanlı da onsekizinde ya varmış, ya yokmuş... O da rüyadaki gibi, yakışıklı, yüzü gülen güldüğü zaman yanaklarında güller peydah olan bir gençmiş. Görenlerin hemen aşık olmamasına imkan olmayacak kadar sevimli imiş...

Fatmacık bakmış, gelenin rüyada gördüğü delikanlının ta kendisi olduğunu anlamış. Duasının bu kadar çubuk kabul olmasına şaşmış kalmış!., birden delikanlıya kanı kaynamış.

Su başına gelen delikanlı, bizim genç, güzel, Keloğlan'dan başkası değilmiş... Keloğlan binbir maceralı yolculuktan sonra, yolunu Hindistan'a kadar uzatarak bu ülkedeki meraklı yaşantıyı görmek için, meğer buralara gelmekte imiş.

Keloğlan Palavra yarışında "Tarlanın içinde bir tilkinin durduğunu gördük"

Yorgun at ve yolcusu hemen su başında durmuşlar... Hayvan başını su'dan kaldırmış. Keloğlan atını tekrar su içmesi için zorlamış ama, at, kafasını eydikten sonra, gene içmez, hemen kafasını kaldırmış. Hayvanın huyunu bilen Keloğlan, merak etmiş, acaba ne var, diye kafasını yukarı kaldırınca ne görsün).. Yay kaşlı ela gözlü, ayın ondördü gibi bir kız ağacın üzerinde oturmuyor mu! Her ikisi de göz göze gelmişler ve İkisi de birden birbirlerine vurulduklarını anlamışlar. Dakikada Leyla ile Mecnun olmuşlar... Fatmacık hemen ağaçtan İnecek olmuş fakat nasıl İneceğini beceremediği İçin, bir oraya bir buraya çırpınıp dururken, bu sırada gökten koca bir kuş gelerek Keloğlan'a :

— Hey Keloğlan, bu ağacı kes de kızcağız da aşağı inebilsin, dediği sırada Fatmacığın aklına balta gelmiş. Baltayı hemen delikanlıya almış. Baltayı kapan delikanlı kavak'a vurmaya başlamış. Balta bir ara. «kırk» demiş hakikaten, kırkınımış baltada kavak devrilmiş. Yere inen Fatmacık, doğru delikanlıya koşmuş, delikanlı da Fatmacığa ince belinden kavramış, bir müddet böylece hasret gidermişler. Delikanlı sonra kızı tuttuğu gibi atının terkesine almış, doğru anasının babasının, yanına gitmek üzere

yola çıkmışlar. Tekrar geriye, ülkesine dönen Keloğlan, yel gibi atı ile kısa zamanda ailesinin yanına ulaşmış.

Ulaşmış ama, işler henüz bir sonuca varmamış... Ailesi yanına dönen Keloğlan'ın geri geldiği haberi köyde duyulunca, o sırada bir çingene kızı evlerine çıkagelmiş. O da meğer Keloğlan'a aşıkmiş!.. Fatmacık bakmış ki, çingene kızı başına bela olacak, kendisini delikanlımdan edecek! Aklına, taşıdığı ve kocakarının verdiği sihirli iğnesi gelmiş... Çıkarmış iğneyi çingene kızına batırvermiş. İğneyi yine çingene kızı, hemen kuş olup uçup gitmiş... Keloğlan'da kızda olaya hayretle bakmışlar...

*

* *

Aradan epey zaman geçmiş kuş, her sabah gelip evin penceresine konmağa başlamış. Her seferinde de bir ke-recik «Yusufçuk» diye seslenirmiş... Böylece kanayan kal-bini yanık yanık öterek dile getirirmiş... Aradan gane bir hayli zaman geçmiş, bu sefer kuş iyice dile gelmiş. Her sabah delikanlının penceresine gelir, gayet içli bir sesle şöyle dermiş. :

— Heyyy, Keloğlan. Akıttın kanımı, narıma sen de yan!
Delikanlı söylenenleri duyunca çok sinirlenmiş.

Bir gün kuşu tutuğu gibi, kesmiş.. Kuştan akan kan damlalarından bir söğüt ağacı bitmiş ve etrafı tarlalık olmuş.. Fatmacık oradan her geçişinde ağaçların dalları eğilir ona serinlik verirlermiş. Delikanlı geçerken de dalları açarlarmış... Neden sonradır ki, Fatmacık'a nasihat eden yukarı kalkar, yüzüne sıcak bir havanın çarpmasına yol ona yol gösteren, ihtiyar nine karşılarına çıkagelir. O sırada da delikanlı elindeki söğüt dalından kaval yapmak için uğraşır dururmuş. Bununla meşgulken, Fatmacık bakmış ki sevgilisini elindeki dalı bir türlü kesemiyor, hemen yanındaki usturayı delikanlıya vermiş. Kesilen dal güzel bir kız olarak ortaya çıkmaz -mı? Sevinmişler.. O esnada söğüt'ün gövdesine ninenin baktığı görülmüş... Kök birden yerinden oynamış, o da Yusufçuk olmuş. Herkes bu işe şaşmış kalmış... Şimdi, daldan çıkan kız ile, kökten gelen Yusufçuk kardeşini görünce pek sevinmiş, iki kardeş birbirine sarılarak hasretlerine gidermişler. Birbirini tanıyan Yusufçuk ile daldan gelen kız birbirlerine aşık olunca Yusufçuğa baş göz etmek işi, delikanlı enişteye düşmüş... Enişte onları baş göz ederken kendisi de Fatmacık ile evlenerek, çifte düğünle yapıp muratlarına ermişler.

KELOĞLAN'IN TALİHİ

Evvel zaman içinde, şimdi her şeyin masal olarak anlatıldığı, kalburun saman içinde büyütüldüğü, gecelerin yıl gibi, gündüzlerin yel gibi geçip, aktığı tariflerde köylerden birinde, şeytan gibi zeki, cin gibi oynak, kurnaz mı kurnaz, bir Keloğlan yaşarmış. Keloğlan'ın babasından ve anasından başka da kimsesi yokmuş, üç kişilik bu aile fakir kulübesinde kaygusuz yaşarlarmış.

Keloğlan'ın babası bir gün hastalanmış!. Oğlunu yanına çağırarak.

—Oğlum sana baba nasihatim şu olsun. Ben öleceğim. Ölmeden önce sana bir kaç öğüdüm var. Gel otur yanıma da sana bunu diyeyim, diyerek oğlunu yanına almış ve öğüdünü vermiş :

—Oğlum sana baba nasihatim şu olsun. Ben öldük ten sonra, sakın ola ki, adı Musa boyu kısa, sakalı köse

adamlarla alış veriş etme!.. Hatta değirmende bile ununu öğütme! diye nasihat ettikten bir zaman sonra adamcağız ölmüş. Keloğlan kulübelerinde anası ile başbaşa kalmış.

Bir gün anası Keloğlan'a :

—Oğlum umudumuz kalmadı.. Bir yük buğday götür değirmene de, öğüttür gel.

Demiş. Keloğlan çok sevdiği anasının bu arzusu üzerine Keloğlan eşeğine bir çuval buğday yüklüyerek değirmenin yolunu tutmuş. Değirmen köyün biraz ilerisinde bir bakmış değirmenin kapısında kısa boylu, köse sakallı bir adam oturmuş çubuk içiyor. Selam vermiş... Değirmenciyi sormuş.

Adam, selamına cevap verdikten sonra :

— Değirmenci benim, ne istiyorsun?., demiş.. Keloğlan adama dikkatlice bakınca, bunun köse., boyu kısa, bir adam olduğunu görmüş ve babasının nasihati aklına gelerek, sakın adı da Musa olmasın bu adamın. Diyerek adama adını sormuş; «Musa* cevabını alınca bu değirmende buğdayını öğütmekten vazgeçmiş.. Daha yukarıdaki başka değirmenin yolunu tutmuş.. Değirmenci kurnaz bir adammış.. Keloğlan'ın adı üzerinde, daha kısa yoldan, Keloğlan

oraya varmadan, giderek tekrar oradaki değirmenin kapısının eşiğine oturmuş.

Keloğlan'ın geldiği yol daha uzun olduğu için, ancak Değirmencinin varmasından çok sonra değirmene gelebilmiş Keloğlan.. Gelmiş ama, bir de ne görsün!., öteki değirmende gördüğü köse dayı, şimdi de burada değirmenin eşiğinde oturmuyor mu?.. Derhal geri dönmek istemiş fakat bu seferde köse dayı Keloğlan'a seslenmiş :

— Oğlum, senin ne maksatla buradan geri döndüğünü biliyorum... Beyhude başka değirmen arama! Burada zaten üç değirmen vardır. Bunların üçü de benimdi, deyince Keloğlan :

— Madem ki üç değirmenin üçü de senindir... Ben de buğdayımı öğütmeden gideceğim. Zira babamın bana vasiyeti vardır, öğütmem, demesi üzerine köse dayı :

— Gene sen öğütme, gel seninle birer okkalı yalan söyleme yarışması yapalım.. Zira sen akıllı bir çocuğa benziyorsun. Ben de böyle yarışmalar yapmayı severim. Bu yarışmayı sen kazanırsan, sana değirmenlerimden birini veririm, ben kazanırsam, eşeğini üstündeki yükü ile malını alırım. Razi mısın?., demesi üzerine Keloğlan bu

yarışmayı merak ettiği ve uygunda bulduğu için, kabul etmiş ve hemen köse dayı yarışma sözlerine başlamış :

— Ey oğul!.. Babam rençberdi. Bizim harman yerin de bir baktık ki, kendi kendine bir karpuz çıktı. Biz onu güzelce çapaladık, suladık, gübreledik böylece baktıkça karpuz büyüdü de büyüdü.. Koskocaman bir dağ oldu... Olgunlaştığı zaman babam baltacılar buldu ve kestirmeğe başladı. Bu arada baltacının birinin elinden kayan baltası karpuz'un içine düşünce kayboldu. Baltacı mecburen baltasını aramak için karpuzun içine girdi.. Baltasını ararken karşısında kendine doğru gelmekte olan bir adam gördü, Dur şuna baltamı sorayım, belki görmüştür, dedi ve sordu; «Hemşeri, ben baltamı burada kaybettim, hiç gördün mü.» deyince adam; «Ne söylüyorsun birader, ben bir katar devemi kaybettim, bir haftadır arıyorum da daha sonra o karpuzun suyundan Marmara denizi kadar bir gölün meydana geldiğini görmüş, diyerek köse dayı palavrasını bitirmiş..

Bunu dikkatle dinleyen Keloğlan, kendisinin de şimdi buna cevap vermek mecburiyetinde olduğunu düşünerek o da, köse dayıya karşılık palavrasını savunarak başlamış:

—Ey köse dayı!.. Benim babam da arıcı idi.. Sabahları kovanın başına gider, dışarı bir kaç arı gitti, akşamları kaç arı kovana döndü, diye sayardı... Bir gün total bir arımız kovana dönmedi. Babam, bu arı ne oldu? diye o gece düşünmekten hiç uyuyamadı sabaha zor etti. Sabahleyin anamdan bir çuvaldız istedi. Sonra bu çuvaldızı yere parak sabana, koştuğunu görmez mi?.. Hemen bana bağırdı; «Oğlum, bizim total arıyı buldum.. Karşıdan görünüyor. Köylü öküzünün yanında onu da sabana koşmuş tarla sürüyor. Hemen bizim al horozu eğerle..» Dedi. Acele kümese koştum bizim total arıyı kurtardı. Fakat, eğer, horoz'un Beline vurduğu için, incinen yere biraz ceviz yağı sürerek tedavi ettik. Ettik ama, derken oradan bir ceviz fidanı, çıkmasın mı?... Bu fidan büyüdükçe büyüdü. Yapraklar dökülürken toz'dan, toprak'tan epeyce bir tarla meydana geldi.. Oraya bir güzel ekin ektik... Biçme zamanı gelince orak'ları aldık evimize, biçmek- için tarlaya gittiğimizde ekinin içinde bir tilki çıkmaz mı?... Babam orağını tilkiye attı.. Orak'ın ipi tilkinin boynuna geçti. Tilki kaçtıkça, dolaştıkça ekin biçildi. Harman ettik, sonra savurduk... Aşarcıları çağırdık... Ölçerlerken içinden bir kağıt çıktı: Ölçekçi, katibe :

— Oğlum gözüm kesmiyor, okuyamıyacağım, şu kağıdı sen okuyuver...

Demesi üzerine katip :

— Keloğlan kazandı. Köse dayı hapı yuttu... yazıyor, demesi üzerine köse dayı Keloğlan'a dönerek :

— Oğlum senin baban çuvaldığın üzerine çıktığı zaman ben kaybettiğimi zaten anlamıştım. O kısımdan bu yana sen boşuna nefes tükettin. Ben, senin gibi akıllı birini aramakta idim... Bu üç değirmenin idaresini sana bırakıyorum, yenilgisini itiraf etmiş... Zengin köse dayının kızını da alan Keloğlan, üç değirmene birden sahip olmuş.

KELOĞLAN FELEĞİN PEŞİNDE

Bir varmış bir yokmuş... Masal bu ya!.. Evvel zaman içinde, maralların ders verici, dinleyicinin ders aldığı devirlerde bir Keloğlan ile ihtiyar, hastalıklı annesi varmış. Bunlar o kadar fakir, o kadar yoksullar ki, yatacak yerleri şöyle dursun, yiyecek günlük yemekleri bile yokmuş... Keloğlan her sabah evinden çıkar, kırlardan öteberi toplar, bazen aşçı dükkanlarının kırıntılarını alır, ufak tefek ihtiyaçlarını temine çalışır, İş bulamadığı, yiyecek tedarik edemediği zamanlarda ise, kulübesine eli boş döner, çok zaman bu durumda aç yatarlarmış.

Bu sefalet, bu sıkıntı genç Keloğlan'ın canına o kadar tak etmiş ki, ne yapıp edip, bu sefalete çare arama düşüncesine dalmış. Bir gün annesine :

—Ana, biz neye bu kadar fakiriz?.. Çok zaman en ufak bir kırıntı bile boğazımızdan geçmiyor. Ellere bakıyorum, hepsi rahat yaşıyorlar, yiyip içiyorlar. Fakir bile olan bizden İyi. durumda.. Bizden bu İşe bir çare bulalım diyorum, diye anasına dert yanınca, anası :

—Ne yapalım oğlum?.. Bu, bizim kaderimiz. Felek bize bu kadar nasip etmiş İse, elimizden ne gelir!..

— İyi ama, biz bunu bir çare buluruz gibi geliyor bana... Ben şimdi gider o felek denilen kimseyi bulur, bize de yardım etmesini söylersem, olmaz mı?

—Aman oğlum hiç felek bulunur mu?.. demiş ise de,- oğlu dinlememiş.. Kadıncağız çaresiz kalınca Keloğlana :

—Peki oğlum, madem ki gideceksin.. Hakkında ha-, yırtışı olsun.. Feleği bul.. Derdimizi anlat!... Yolun «çık olsun.

Anasından bu müsaadeyi alan Keloğlan, yanına biraz kuru ekmek alarak bir sabahın erken saatlerinde yola çıkmış. O gün akşama kadar gitmiş.. Akşam üzeri bir köye varmış. Fakir halli yaşlı, bir adamın kulübesinin kapısını çalarak :

—Tanrı misafiriyim, beni bu akşam bir yerinizde barındırabilir misiniz... İçeriye alınca da, ihtiyar Keloğlana sormuş :

—Ey delikanlı, nereden gelip nereye gidiyorsun?..»

Keloğlan durumunu anlatıp asıl fikrini söylemiş :

—Feleği aramağa çıktım.. Felek bize hiç yar olmadı!.. Ben de feleğin bulup başkalarına verdiği gibi bize de bir şey vermesini İsteyeceğim.

—Pek iyi edersin. Feleğin görürsen benden selam söyle. Hem de sor; ben cennetlik miyim, cehennemlik miyim? diye. Bunu söyledikten sonra, odadan çıkıp çocuğa görünmeden gizli karnını doyurup kulübenin bir tarafın-, da yatmış.

Keloğlan ertesi günü erkenden tekrar yola düşmüş... Akşama kadar gittikten sonra, yolu gene bir köye varmış... Bir kulübenin kapısını çalarak. Tanrı misafiri olduğunu söyleyip, yatacak yer istemiş. Kapıyı bir kadın açmış, bunun haline acıyarak içeri buyur etmiş ve Keloğlan'a sormuş

Delikanlı nereden gelip nereye gidiyorsun?...»

—Hanım teyze. Felek bize yar olmadı. Anam ile beraber çok fakir haldeyiz.. Bende Felek'i arayıp bulmağa ve bize de bir şey vermesini ricaya gidiyorum, demiş

—Benden Felek'e selam söyle. Bana da bir çocuk verirse çok sevineceğim.. Bunu da söylersin demiş.

Ertesi gün tekrar yola gitmiş, yolu gene bir köye varmış.. Akşam karanlığında bir evin kapısını çalmış.. Bu ev, varlıklı bir kimseninmiş. Keloğlan'ı hemen içeri alıp buyur etmişler. Biraz sonra önüne güzel bir sofraya kurarak güzel bir yatak yaparak rahatlığını temin etmişle.'.

Sabah olup tekrar yola çıkacağı zaman evin efendisi önüne çıkarak :

—Oğlum, böyle erkenden nereye gidiyorsun?. Daha istersen kail...

Deyince. Keloğlan :

—Efendim kalmama imkan yok!.. Ben çok fakir bir insanım.. Bize biraz yardım etmesi için Felek'i bulmağa gidiyorum. Çünkü, felek bize bir şey vermiyor! .

Demiş. Evin sahibi :

—Peki oğlum git!.. Eğer Felek'i bulursan, selamımı söyle!.. Benim malım çok.. Birazını alıp fakirlere versin.. Dedikten sonra. Keloğlan'ın torbasına bir çok yiyecek koyup yola çıkmasına müsaade etmiş.

Keloğlan tekrar yollara düşmüş.. Dere, tepe hep gi-
adam çıkıp selam vermiş.. Keloğlan selamım almış.. İhtiyar
sormuş.

—Delikanlı, nerden gelip nereye ^gidiyorsun?

Keloğlan cevap vermiş :

—ihtiyar dayı, biz çok fakiriz.. Felek bize hiç bir şey
vermiyor. Şimdi ben Felek'i aramağa gidiyorum. Bize de
yardım etmesi için rica edeceğim.

—Peki sen Felek'i tanıyor musun?..

—Hayır..

—Görürsen nasıl tanıyacaksın?..

—Tanırım elbet;..

—Elbet bir yerinden tanırım.

—Eee, beni tanıdın mı?..

—Hayır!..

—İşte Felek .benim! Dile benden ne dilersen?...

—Sağlığını dilerim.

—Benim sağlığımdan sana fayda yok!.. Dile benden ne
dilersen?..

—Fakirliğime bir çare bull...

Bunun üzerine Felek, Keloğlan'ın önüne bir çömlek
sürerek eline tutturmuş :

—Bu çömleği evine misafir olduğu kimselerin isteklerini hatırlayarak Felek'e sormuş. Felek soruları cevaplandırmış

—O ihtiyar adam, cehennemlidir. Çünkü sen aç iken, yemeğini senden gizilce, yalnız başına yedi. Kadına gelince; Kadın, yalancının biridir. Aynı zamanda haram yer.. Onun için, elindeki çocuklarını da yakında alacağım... Sana ikramda bulunan kimse İse, selamını aldım kabul ettim. Onun mallarım çoğaltacağım. Ben böyle iyi düşünenlerin mallarını çoğaltırım. Çünkü bu gibi İnsanlar, hem mallarına sahip olmasını hem de fakirlere yardım etmesini biliyorlar. Onun için bunlara yardım etmek yerindedir. Haydi oğlum, şimdi evine koş... Yolun açık olsun.

Teşekkür edip Feleğin yanından sevinç içinde ayrılan Keloğlan, doğru evine koşarak başından geçenleri abasına bir, bir anlatmış... Artık fakirliğe veda edecekleri için ana oğul dua etmişler.

Keloğlan hemen elindeki çömleği yere çalınca, çil çil altınlar yerlere serilmiş. Keloğlan bu paralarla evler yağ> tırmış, sığır, davar almış. Rahat bir hayat sürmeğe bağlamış.

Bu şekilde yaşarken, günlerden bir gün, düşük kıyafetli, ihtiyar bir adamın kapılarım çaldığını görmüş. Hemen

kapıyı açarak bu fakir insanı içeri buyur etmiş. Ona. karnın aç olup olmadığını sorarak, karnını doyurmuş. Yıkayıp, giydirerek ikram etmiş. Velhasıl bu fakire lazım gelen yardımı yapmış. Ertesi sabah ihtiyar gitmek için yola çıkmış. Ona gene lazım gelen yardımı yapıp uğurladıktan sonra eve dönüp İçeri girince bir de ne görsün!.. Birden mallarının çoğaldığını, evine daha başka bereket geldiğini, hasta anasının iyileştiğini farketmiş... Meğer bu gelen ihtiyar, Felek'in ta kendisi değil mi imiş!.. Meğer Keloğlan'ı zengin olunca eski huyunu değiştirip, değiştirmediyini kontrol etmeğe gelmiş. Bakmış ki, oğlanın güzü tok, herkese yardım etmeğe çalışıyor, bundan çok memnun kalmış. Hemen onun malını çoğaltmış. İşte malın çoğalması, hasta anasının iyiliğe kavuşması, Feleğin kendisini beğenmesinden ötürü imiş. Bu suretle zengin olan Keloğlan kısa bir zaman sonra da evlenerek çoluğa çocuğa kavuşmuş. Hep birlikte mutlu günler içinde yaşar olmuşlar.

YEMİYENİN MALINI YERLER

Keloğlan pinti bir arkadaşı, varmış, bir gün onu bu huyundan vazgeçirmek için şu hikayeyi anlatmış :

Bir varmış bir yokmuş.. Evvel zaman içinde çok fakir bir karı koca ile üç te güzel kızı varmış. Günlerden bir gün, yetişmiş büyük kızları İçin bir görücü eve gelmiş, kızı istemişler. Baba evden bir boğaz kesilir hem de damat sahibi oluruz diye bu isteyenlere vermişler.

Damat oldukça zengin bir adammış ama, o kadar hasis İmiş ki, evde yemek ancak bir yumurta kabuğunun İçinde pişermiş. Diğer her şeyde onun gibi, öyle bir insanın yaşatmayacak kadar az alınır ve yenilirmiş. Zavallı kız bu kadar açlığa dayanamamış, günden güne erimiş, erimiş, en sonunda da açlığa dayanamıyarak ölmüş.

Adam bu seferde ortanca kız, yani baldızını baba-sından İstemiş. Ana, baba çok düşünmüşler ama, en sonunda :

— Eh, ne olsa yabancı değil, başkasına vereceğimize ona verelim! deyip, ortanca kızı bu eski damatlarına vermişler. Çok geçmeden ortanca kız da adamın cimriliği ne dayanamayarak, o da ablasının yanına göç etmiş. Bu kızları da vefat edince, ana, baba çok üzölmüşler ama elden ne gelir ki, boyunlarını büküp oturmuşlar.

Adam karışız kalınca, en sonunda küçük kıza talip olmuş... Ana, baba çok, pek çok düşünmüşler ama, fakirlik ve çaresizlik fazla düşünmeğe meydan vermemiş, .küçük kıızı istemeye, istemeye Eniştesine vermişler.

Yeni gelin bir gün evin bir köşesinde dolaşırken, şimdide kadar görmediği odanın birinde adamın birinin elinde kürekle yığılı altınları karıştırdığını görmüş. Ömründe ilk defa böyle bir şey gördüğü için hayranlıkla bir müddet seyrettikten sonra dayanamıyarak adama :

—Kimin bu altınlar?... Diye sormuş. Adam :

—Kocanızın.

İki ablasını açlıktan öldüren adamdan intikamını almayı kafasına koymuş. Cimrinin cimrisi kocasına bir oyun oy-

namayı aklına koymuş... Kendi evi ile kocasının evine yer altından hemen bir yol açtırmış. Buradan hergün kendisine sepetlerle yemekler getirtip, bol bol yiyerek karnını hep doyurmuş. Hiç bir zaman kendini ablaları gibi aç, bırakmamış kocasına da hergün :

—Kocacığım, bize bir yumurta kabuğu yemek çok bile... Bunun yarısı da olsa yeter de artar... Biraz hesaplı hareket edersek, paramız artar, hiç olmazsa!... diye söyler yerek kocasını avuturmuş. Adam da, karısı, böyle söyleyince, pek çok memnun kalır onu daha çok sevmeğe çalışmış.

Günlerden bir gün cimri karısına :

—Bu akşam bütün arkadaşlarımı yemeğe davet edeceğim. Aman hazırlıklı ol...

Demiş. Kadın gülümsemiş :

—Senin misafirlerin benimde misafirim demektir, kocacığım... Sen hiç merak etme!

Adam bunun üzerine çarşıya gidip, misafirleri için, bir şeyler almak istemiş ama, paraya kıyamadığı için, ala ala, bir kuş almış gelmiş... Kuşun eti ne kadar olur?

Adam, bu kadar yeter misafirlere diye düşünerek eve gelmiş, karısına tenbih etmiş :

—Karıcığım, bu kuşun yarısını pişirirsin... Yarısını da saklarsın emi i...

Adam kadına bir yumurta kabuğu içinde yağ da vermiş ve çekilip gitmiş... Kadın kocası gidince, adamın getirdiklerini hemen çöp tenekesine atmış. Kendi acele çarşıya giderek türlü yemeklerle gelmiş. İşleri bitince kocası arkadaşlarını beklemeğe başlamış. Nihayet adam ve misafirleri gelmişler. Cimri derhal mutfağa giderek yapılan yemekleri görmek istemiş.. Birde bakmış ki çeşit çeşit nefis yemekler masaların üstünü süslüyor. Çerezler, meyveler, tatlılar, et yemekleri, hepside bol bol.. Adamın akli başından gitmiş... Karısına :

— Yoksa sen getirdiğim kuşun hepsini mi pişirdin?.. Ben sana kuşun yarısını sakla demiştim.

— Elbette kocacığım, hepsini pişirdim... Ne yapayım?. Ancak yetti.. Sonra seni arkadaşlarına mahçup etmek istemedim.. Onun için kuşun hepsini pişirdim.»

Bunu duyan adam, hemen oraya şakkadak düşüp bayılmış. Sonra ayılmış ama, bir türlü fenalığı üzerinden atamamış, «hepsini.» diye söylenir dururmuş. O an, kadıncağz şimdiye kadar beklediği fırsatın geldiğini görünce içeri girip misafirlere :

—Aman kocam fenalık geçirdi, galiba ölecek!... Ölmeden önce bütün malını, mülkünü bana bağışlamak istiyor, sizde gelin de şahidim olun. Sevaptır, demiş.

Adamlar hemen mutfağa koşmuşlar, bakmışlar ki arkadaşları yerde yatıyor... Adam onları görünce, karısını parmağı ile göstererek

—Hep, hep, hepsini, hepsini, diye söylemekte devam edince, misafirler, adamın, mallarının hepsini karısına bağışladığını sanarak kadına tanıklık etmişler. Ve adam ölmüş... Böylece cimrinin bütün mallarını karısına kalmış. Kadın kocasının ölümüne yalandan ağlarken, bir yandan da! «Eeee» yemiyenin malını yerler... Sözü doğru imi.?. Bende artık keyfime bakarım.» deyip kurnazlığı ile adamdan kardeşlerinin İntikamını aldığı gibi, zenginliğe de kavuşmuş.»

Keloğlanın arkadaşı bu hikayeden ibret alarak cimrilikten vazgeçmiş..

ÜÇ KARDEŞ KELOĞLAN

Çok eski zamanlarda bir varmış, bir yokmuş. O zaman da şimdiki gibi, masallara başlamadan önce tekerlemeler söylenir, pirelerin berberlik, develerin tellallık, babaların beşiklerini, çocukların salladığı anlatılır, ondan sonar da hikayeye girilirmiş. Bizde bu tekerlemeleri önceden sayıp dökmüş görünerek, masalımızı öğrenelim.

İşte bu şekilde babaların beşiklerini çocukların tıngır mıngır salladığı devirlerde, bir karı-koca ile üç de oğlu varmış. Bunlar o kadar kapalı bir hayat sürerlermiş ki dünyada ne olup gittiğinden, kendi iç alemleri içinde yuvarlanıp giderlermiş. Bir gün nasılsa akılları başlarına gelmiş, erkek karısına :

— Hatun dünya bambaşka derleri Bizim ise hiç bir şeyden halimiz yok! Biz öyle gün görmeden evlerimizin içinde yaşayıp gidiyoruz.. Başka bir yeri görüp, bilmedik. Bir ömür böyle sürülmez, bizde artık evimizden çikalım. Bakalım, şu dünya denilen yerde neler var? Onu görelim, demiş.

Karı-koca karar verip üç çocuklarını da yanlarına alarak dünyayı görmek için yollara düşmüşler.

Az gitmişler, uç gitmişler dere tepe düz gitmişler, ne den sonra bir dağın başında şarıl şarıl, suyu akan bir çeşmenin başında geçip oturmuşlar. Kendileri de, çocuklar da çok susamışlar, bu güzel sudan önce kendileri, sonra da çocuklar, kana kana içmişler. Bir ara, çocuklardan en küçüğü görünmez olmuş, merak edip aramışlar, bir de ne görsünler! Küçük çocuk su içerken çeşmenin yalağına düşmemiş mi?... Uğraşmışlar, çabalamışlar, çıkaramayınca da, çocuğu yalağın içinde bırakıp tekrar yola çıkmışlar...

Yolda arkada kalan ortanca çocuğu da, onlar yetişinceye kadar, bir kurt gelip kapmış götürmüş... Baba, ana çok üzölmüşler ama, ne yapsınlar?... Ellerinde bir şey gelmemiş... Bir çocukları yanlarında olarak tekrar yollara düşmüşler. önde kendileri arkada çocukları, «Bu dünya

acaip yermiş.» diye söylene söylene giderlerken arkalarına bakmışlar ki, koca bir ayı, büyük oğullarını alıp götürmüyor mu!...

Ellerinden bu çocukları da giden karı-koca ne etsek, ne yapsak? diye telaş içinde sağa soja koşmuşlar ama çocuğu kurtarmak şöyle dursun uzakta görünen Dev yüzünden kendilerinde tehlikede olduklarını görünce, ikisi de can kaygısına düşerek her biri ayrı bir tarafa kaçıp sonunda birbirlerini kaybetmişler.

Kadın kimsesiz kalınca bir müddet başına gelenleri düşünüp ağlarken, yanına gelen Dev, kadını kaptığı gibi alıp götürmüş.

Uzaklara kaçan adam ise, tek başına kalınca, «Dünya bu mudur?» diye söylene söylene, yoluna devam ederken, yoluna çıkan bir köye girmiş. Orada konaklamağa karar vermiş. Meğer o günlerde köyün muhtarı ölmüş, köylü aralarında yeni muhtar seçmekte anlaşılamamış.. Bu yabancı görünce, içlerinden biri :

—Hiç birimizin dediği olmasın!... Biz bu yabancıyı muhtar yapalım... Razi mısınız?... Diye sorunca hepsi bir ağızdan :

—Hay, hay.. Razıyız... deyince adamı muhtarlık koltuğuna oturtmuşlar.

Bazen ümitsizlikler ümit doğurur. Allah büyüktür. Ondan ümit kesilmez, denir. Nitekimde öyle olmuş. Bir gün ümit kapısı açılmış adama... Yalağa düşen . çocuğu köylüler bir tesadüf eseri kurtarmışlar. Ama çocuk durmadan; «Tanrım, beni muradıma eriştir.» diye dua eder dururmuş...

Bir gün de ağzında çocuk olduğu halde kırdan gezen kurdu çobanlar görerek etrafını çevirip' kurdun ağzından çocuğu kurtarmışlar. Çocuk kurtulur kurtulmaz, gece gündüz ettiği duanın mükafatını gördüğüne sevinmiş. Meğer o da her zaman: Tanrım beni muradıma eriştir» diye yalvarırmış.

Üçüncü çocuğa gelince; Ayı çocuğu kapar kapmaz, doğru in'ine götürmüş. Ayı çocuğu bir güzel besleyip canı gibi bakarmış. Fakat o çocukta hergün; «Tanrım beni muradıma tez saatte eriştir,» diye dua edermiş. Bir gün ayı gene yiyecek tedariki için in inden uzaklaşınca, bunu fırsat bilen çocuk, almış başını yollara düşmüş. Bu surette aile, dünyayı görmek için yola çıkmış ama, sonunda darmadağın olmuş.

Bir çeşme başına gelen üçüncü çocuk bakmış ki, yalağa düşen küçük kardeşi ile diğer kardeşi çeşme başında değiller mil.. Allah'ın bu lütfuna sevinerek birbirlerine sarılmışlar... Başlarından geçenleri birbirlerine anlatıp dertleşmişler. Bir köye yerleşerek beraberce kalmışlar. Bu köyde onlara herkes, Keloğlan dermiş. Kimse İsimlerini bilmediği için, adları Keloğlan olarak kalmış.

Zaman dediğin nedir ki?.. Bir müddet sonra hepsi de büyüüp koca birer delikanlı olmuşlar, başlarından geçenleri unutmuşlar bile... Muratlarına ermişler ya!.. Yalnız içlerinde unutmadıktan bir derdi, analarını düşünmeyi hiç unutmadıkları gibi, babaları da karısını hatırandan çıkaramaz, «Ah hatunum» diye zaman zaman sızlanır dururmuş. Her kime sordu İse, karısından bir haber alamadığı için dünya ona zindan olurmuş... Gel zaman, git ' zaman adam bulunduğu köyde çok zengin olmuş... Yaptırdığı mükemmel bir konak dillere destan olacak kadar güzelmiş. Ama ne yapsın ki, yanında karısı ve çocukları olmadığı için bu konak ona zindan olurmuş.

— Karımı tutan Dev'i kim öldürürse, karımı bana kim sağ getirirse, bu güzel konağımı ona bağışlayacağım!...

Konak ta konakmış ha.. Her yer, kapı tokmaklarına, kadar her tarafı mücevherlerle süslü, emsalsiz bir şeymiş. Tabii herkesin gözü de bu konakta olduğu için adamın çağrısına hemen koşmuşlar.

Babalarının bu çağrısına bir yabancı olarak ve bu adamın da babalan olduğunu bilmeyerek üç Keloğlan da öğrenmiş. O zamana kadar, anasız, babasız, hamisiz kalan bu çocuklara herkes Keloğlan dermiş. Köylüler küçük Keloğlanın birer delikanlı olduklarını görünce, onlar da ilanı duymuşlar. Bu haber üzerine üçü de kılıçlarını bellerine, paralarını ellerine alarak atlarına bindikleri gibi, Dev'i aramağa çıkmışlar.

Dev'i bulmaları kolay olmamış. Çok sıkıntı çekmişler bu aramalarda ama, en sonunda Dev'i öldürüp kadıncağızı kurtarmışlar. Oğlanlar kadıncağızı kurtardıktan sonra bir de ne görsünler!... Kurtardıkları kadın anaları değil mi? Çok sevinerek analarını yanlarına alıp, konağa sahip olmak için doğruca köye gelmişler. Keloğlanlar analarını muhtarın yanına götürünce, hepsi birden şaşkın dönmüşler!.. Çünkü anaları ile muhtarın sarmaş dolaş olduklarını görünce, muhtarın da babalan olduğunu anlamışlar. Hep beraber sevinç içinde birbirlerine sarılıp Tanrıya şükür etmişler.

Çocuklar babalarına. Kendilerini yalağa düşmede, kurt kapmada, ayıya kaptırmada, analarının Dev'in eline düşmesinde suçlu olduğunu söylemişler ama, neticede her şey gibi bunlarda unutulmuş... Artık bir daha, dünyayı görüp, öğrenme hevesine veda etmişler... Tekrar sakın ve mesut hayatlarına dönmüşler.

— SON —